

EL QUE ÉS DECISIU

per JOSÉ ANTONIO PAGOLA

La paràbola del *judici final* és, en realitat, una descripció grandiosa del veredict final sobre la història humana. No és fàcil reconstruir el relat original de Jesús, però l'escena ens permet captar la *revolució* que ha introduït en l'orientació del món.

Allà hi ha gent de tota raça i nació, de tota cultura i religió. S'espera amb expectació l'última paraula que ho aclarirà tot. Dos grups van emergint d'aquella multitud. Uns són cridats a rebre la benedicció de Déu: són els qui s'han apropat amb compassió als necessitats i han fet per ells tot el que podien. Altres són convidats a apartar-se: han viscut indiferents al sofriment del proïsme.

El que decidirà la sort final no és la religió practicada ni la fe confessada. El que és decisiu és viure amb compassió ajudant qui sofreix i necessita el nostre socors. Allò que fem als famolencs, a immigrants indefensos, a malalts desvalguts o a empresonats oblidats de tothom, ho fem al mateix Déu. La religió més agradable a Déu és l'ajuda al qui sofreix.

En l'escena evangèlica no es pronuncien grans paraules com *justícia, solidaritat, democràcia*. Totes sobren si no hi ha autèntica ajuda als qui pateixen. Jesús parla de menjar, de roba, de beguda, d'un sostre per resguardar-se.

Tampoc no es parla d'*amor*. Per a Jesús aquest llenguatge resultava massa abstracte. No el va fer servir pràcticament mai. Avui se'ns parla de coses tan concretes com *donar menjar, vestir, beure, acollir, visitar*. A la *tarda de la vida* serem examinats d'amor; se'ns preguntarà què hem fet davant les persones que necessiten la nostra ajuda. Ben concret.

Aquest és el crit de Jesús a tota la humanitat: preocupeu-vos dels qui sofreixen, tingueu cura dels petits. Enlloc no es construirà la vida tal com Jesús la vol, si no és alliberant la gent del sofriment. Cap religió no serà beneïda per Ell si no genera compassió envers els últims de tots.